

напредъ накланя главата си съ цвѣте ; а Павлинъ са приближава до нея, моли ѝ са да му даде едно цвѣтице, и, като го получи, съ жѣдностъ и съ удоволствие го крие въ пазухата си. Такива сж сичките zalюбени хора ! Лили така сжщо одавна вече са харесва Павлинъ ; тя много пжти е мислила за него : и когато лѣга да спи, и когато стане утреньта, и когато сѣди въ кжщи и работи. Хвжрли тя, по нѣкогашъ, контошѣтъ си, засуче ржжавете си, накладе огжнѣтъ, окачи мѣнците на веригите, насѣче лукъ, очисти оризъ и сготови обѣдъ ; а сжрченцето ѝ тупка и тупка, — не може да заборава Павлина. Иде дене на рѣката да пере дрѣхите : бухалката така и трѣщи въ ржцете ѝ ; а Павлинъ никакъ не излазя изъ умѣтъ ѝ. А и какъ той да излѣзе, когато е самъ непрестанно предъ очите ѝ ? Тя пере, а той стои подъ вжрбите, гледа на нейните хубавички, боси и почервенѣли отъ водата